

рацията къмъ своя вѣренъ военачалникъ, — чуйвай какво ще ти заржчамъ. . . . Още тази нощъ, като издѣхна, тайно отъ другитѣ да натоваришъ шесть камили съ имане. На седмата завържи моя ковчегъ и карай къмъ Тракия! Искамъ да бжда въ родната си земя.

— Слушамъ, господарю, волята ти ще бжде изпълнена!

Сжщата нощъ, когато месечината угасна задъ единъ облакъ, седемъ камили, натоварени съ тежъкъ товаръ, излѣзоха отъ Дамаскъ. Вървѣха дълго изъ пустинитѣ. На единъ голѣмъ корабъ камитѣ и тѣхния водачъ плунаха по моретата и подиръ два месеца пжтъ, слѣзоха на български брѣгъ. Бѣше късна есенъ, когато седемтѣ камили отъ Сирия нагазиха пожълтѣлата трева на Тракийското поле. Марица носѣше опадала шума отъ дърве-

та къмъ Бѣло море. Цѣлъ день пжтуваха камитѣ презъ полето и вечерята керванджията спрѣ да ношуватъ. Наведоха се камитѣ, пиха вода отъ Марица и се прѣснаха наоколо. Бърже настана нощъ и въ далечината затрептѣха далечни огньове. Керванджията се обърна къмъ ковчегъ: — Господарю, — каза той, — стигнахме вече. Тука е твоята родна земя!

И посегна да снесе ковчегъ. Но щомъ ковчегъ съ мъртвия сирийски царъ опрѣ до земята, изведнажъ се вкамени. Вкамениха се и седемтѣ камили съ имането на гърбоветѣ.

Минаха отъ тогава много вѣкове. Времето дълго трупа съ две шѣпи прѣстъ върху вкамененитѣ седемъ камили, додето израстона сръдъ равното поле седемъ високи хълма. Върху тѣзи хълмове лежи днешниятъ градъ Пловдивъ.

А. Каралийчевъ

ОБЛАЧЕ

Облаченце бѣло, дето плува.
Викамъ му да чуе, то не чува.
Махамъ му сѣржчичка, непоглежда,
бѣлата главичка не навежда.

Съсъ какво ли толкозъ е заето?
Дали чува гласове въ небето,
дали нѣкой ангелъ му говори,
и го вика да отиде горе?

Дора Габе